

HET RESERVAAT

Lees ook van Barbara Jurgens:

De wolventemmer
De wolventemmer – Opgejaagd

Barbara Jurgens

HET
RESERVAAT

moon

© Barbara Jurgens, 2022
© Moon, Amsterdam 2022
© Omslagontwerp: Sander Patelski
Typografie Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 6365 5
ISBN 978 90 488 6366 2 (e-boek)
NUR 284

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel Uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Happiness is the truth.’
- Pharrell Williams, *Happy*

‘Ik wil liever mezelf zijn,’ zei hij. ‘Mijn knorrige zelf. Niet een
ander, hoe leuk ook.’
- Aldous Huxley, *Heerlijke nieuwe wereld*

Deel I
Super City

‘Welkom bij Brainwaves, het slaap-leerprogramma van de Nieuwe Tijd.’

Ik slaap, maar terwijl ik slaap, zijn mijn hersenen aan het werk. School is niet voor niks afgeschaft. Leren is niet leuk, dus hoe minder je ervan merkt, hoe beter.

‘De wereld is nu veilig en stabiel.’ De vrouwenstem in onze koptelefoon is zacht, geruststellend. Ik zeg ‘onze’, want met mij leren alle veertienjarigen in Super City vannacht dezelfde stof. Het gaat erin als koek: ’s nachts zijn onze hersenen een gulzige spons.

‘De Happy Council heeft ervoor gezorgd,’ fluistert de stem, ‘dat er geen misdaad meer is, geen ziekte en geen armoede. Al deze negatieve dingen zijn uitgebannen en komen alleen nog voor in Het Reservaat. Brainwave 1: IN SUPER CITY ZIJN WE HAPPY, OMDAT WE ALLES KUNNEN KRIJGEN WAT WE WILLEN EN WE GEEN ZORGEN MEER HEBBEN.’

Mijn lippen prevelen mee: ‘In Super City zijn we happy.’

Als de lessen lang genoeg zijn herhaald – soms wordt het al licht buiten – schakelt de headset vanzelf uit en wordt het stil. Dan mag ik dromen. Dan ben ik vrij om te reizen, zolang het maar alleen in mijn hoofd gebeurt. Want mijn dromen zijn van mij.

De Green Meadow

‘Wij huilen niet, wij pruilen niet, wij kijken altijd blij...’ De kinderen achter mij zingen geestdriftig. Ik probeer in de maat mee te zingen: ‘Wij dienen voor de Happy Council, samen zij aan zij.’

Hier, op de uitgestrekte Green Meadow, het centrale plein van de stad, voelt alles licht en mogelijk. Alsof de zon altijd schijnt. Ik mag sinds kort mijn Happy Service doen, iets wat me met trots vervult. Hoe geweldig is het dat ik, met de andere kinderen, eindelijk mag bijdragen aan de belofte van de Nieuwe Tijd, waarin iedereen gelukkig is?

‘Wij huilen niet, wij pruilen niet...’ Ik ben nog niet zo lang ingedeeld bij deze unit, maar die song komt steeds terug. Ik draai mijn rug naar de zon en tuur naar de overkant. Achter de Green Meadow rijst de skyline op van Super City: de wereldstad die zo onvoorstelbaar groot en uitgestrekt is dat ik het einde ervan nog nooit gezien heb.

Terwijl mijn ogen langs de uit staal en glas opgetrokken woontorens gaan, de een nog hoger en indrukwekkender dan de ander, denk ik aan de offers die hiervoor zijn gebracht. De Eerste en de Tweede Klimaatoorlog, de vele doden en gewonden, de verliezers die de stad ontvluchtten, de vernietiging van de dorpen. Het verschroeide platteland dat daarna in hoog tempo

is volgebouwd met voedselabrieken en nog meer woontorens. Want de mensen die trouw waren gebleven aan de staat, verdienden allemaal een happy home.

Ik knijp mijn ogen dicht tegen het felle zonlicht. Boven de zee van woontorens van Super City steekt één toren uit, die nog hoger en trotser oogt dan de rest. Bij nacht tekenen krachtige laserstralen een schitterende zon boven de toren, een magisch effect. Zodat iedere stedeling van verre kan zien: daar zetelt de Happy Council.

‘Hé Sunny Wonder, sta je weer te dromen?’ Ik kijk om: Evi, met haar mooie ronde gezicht en haar spierwitte haar, staat tot haar middel in een bloemperk en is bezig de kunstorchideeën met een doekje op te poetsen. ‘Kom je nog helpen?’ roept ze. ‘Of heb je iets leukers te doen?’ Bij alles wat Evi zegt, kijkt ze je stralend aan met haar grote blauwe ogen. Ik begrijp nog steeds niet hoe ze het voor elkaar krijgt om altijd positief te zijn. Misschien is ze zo geboren. Ik niet. Bij mij spoken er altijd vragen door mijn hoofd. Bijvoorbeeld wat zich achter het einde van Super City bevindt. Dan zegt mijn vader altijd: ‘Nog meer Super City.’ ‘En daarachter?’ ‘Alleen het grote niets.’ ‘Maar wat is het grote niets?’ Daar wil Dad dan geen antwoord op geven. Volgens hem zoek ik overal te veel achter en moet ik stoppen met ‘maar’ en ‘waarom’. Vragen zijn niet meer nodig, zegt Dad. Een vraag betekent dat je twijfelt en wij hoeven niet meer te twijfelen.

Ik trek een gek gezicht naar Evi, maak een flikflak over het grasveld en land voor haar neus met een showerige salto. Zo kan iedereen zien dat ik helemaal klaar ben voor de Challenges! Evi maakt lachend een buiging voor me. Aan haar zal ik een geduchte tegenstander hebben, ze is beter gebouwd dan ik en ze heeft een topconditie. Ik wil natuurlijk winnen, voor Mom

en Dad, maar Evi is de enige van wie ik het niet erg zou vinden om te verliezen.

Zwief, zwaf... Een ritmisch zwaaiend geluid. Daar komen de zestienplussers in hun groene overalls, in slagorde over het veld. Ze vegen het gras met hun lichtgewicht bezems. *Zwief, zwaf.* Wat zien ze er cool uit, als een gevechtsunit! Achter de zestienplussers komen de tieners in lichtgroene uniformen, daar hoor ik bij. Wij wieden het onkruid en nemen stof af (stof is een serieuze vijand in een virus- en bacterievrije stad). We zingen steeds dezelfde song; door de herhaling werk je goed door en dat vindt de Happy Council fijn. En anders de captain wel, de aanvoerder van jouw team. Want er wordt goed op je gelet. En als je je werk dan ook nog met een glimlach doet – en zorgt dat de captain dat ziet – kun je punten verdienen voor een Smiley. Sommige kinderen, zoals Evi met haar stralende glimlach, winnen zo superveel punten, maar mij lukt dat nooit. Dan sta ik net even te dromen of ik lach niet op het juiste moment. Of dan zijn het de kuiltjes in mijn wangen als ik lach, die sommigen iets te brutaal vinden... Daarom moet ik zorgen dat ik extra punten verdien met dingen waar ik wel goed in ben, zoals speerwerpen of hardlopen.

Ik zie dat het animo om te werken binnen mijn unit iets verslapt. We worden moe, we zijn al uren bezig. Evi loopt nog vlijtig in de rij, ze wappert met haar poetsdoek alsof het een vaandel is. Ik loop aan de zijkant, voorovergebogen met mijn neus boven het gras, om het op onkruid te controleren. Alles wat er groeit, moet weg. Ik doe mijn best, maar kan weinig wildgroei ontdekken. Op deze manier is mijn werk niet erg lonend. Maar daar, een stukje naar links, vlak bij het orchideeënperk, zie ik toch zomaar iets paars uit het gras steken. Ik haast me ernaartoe en til de grastegel op. Het kunstgras voelt

koud aan in mijn hand en ik krijg een schokje: het plastic kan statisch worden als je erover wrijft. Tussen twee grastegels groeit een klein, dapper bloempje. Het ziet er niet zo happy uit: het laat zijn kopje, met heel fijne paarse blaadjes, treurig hangen. Misschien heeft het dorst? Er komt natuurlijk geen spatje regen door die plastic tegels heen. Ik haal mijn wiedmes van mijn riem en buk om het bloempje uit te steken met wortel en al, zodat het nooit meer terug kan groeien. Het is nu eenmaal zo dat levende planten bacteriën en virussen bij zich kunnen dragen. Maar als ik het weerloze wezentje in mijn hand houd, breekt mijn hart. In plaats van het op de afvalhoop te gooien, stop ik het vlug in mijn zak. Deze is voor Moma.

Ik schrik op van een klein kuchje achter me. Evi. Ze is uit de rij gestapt en kijkt me streng aan met haar grote blauwe ogen. Ik kijk betrapt. Heeft ze me gezien? Voordat ik iets kan zeggen, knipoogt ze naar me. Ik haal opgelucht adem. Evi zal mij nooit verklikken. Zij niet.

Een oorverdovende gong dreunt over de Green Meadow. *Going, going, going...* Vijf keer, de dienst zit erop. We moeten ons gereedschap inleveren bij de captains, die het verzamelen in een grote ton. Sommige zestienplussers laten hun bezems gewoon op de grond vallen, pakken hun rugzak en smeren 'm als de captains de andere kant op kijken. Aan Evi en mij de taak om al die bezems op te rapen en naar de ton te brengen. Wij maken er een sport van. Als gekken rennen we over het veld om bezems te rapen. Dit doen we elke service, we zijn er superbedreven in. Als we ieder een stuk of vijf bezems verzameld hebben, lopen we ermee naar de zijlijn van de Meadow. Vanaf die lijn is de werpafstand ongeveer even groot als straks bij de Challenges. We wachten tot de laatste kinderen van het veld zijn en dan

mogen we. Ik eerst. Ik pak een bezem (steel naar voren), houd hem als een speer naast mijn hoofd, ren een stukje en werp. De bezem, die van buigzaam kunststof is gemaakt, vliegt met een strakke boog over het veld. Een meter of tien, elf, ik volg hem met mijn ogen en pats! Hij landt recht in de ton, waar hij zwiepend in blijft staan. 1-0 voor mij.

‘Awesome!’ Evi klapt in haar handen. Nu pakt zij een bezem, verstevigt haar greep om de steel, rent een paar stappen en werpt... Raak. Het is 1-1.

Ik heb alweer een nieuwe bezem. Ik wil stunten, maak een ‘360’ om mijn as en werp... Soms gaat dat goed, maar deze keer niet. Kleng! De bezem ketst af tegen de rand van de ton. Die valt om en alle bezems liggen op de grond. Oeps...

Ik kijk om naar de surveillerende captain, maar die staat ver weg en heeft gelukkig niks in de gaten. Vlug ren ik naar de ton en zet hem weer overeind. ‘Oké,’ roep ik naar Evi. ‘Deze telde niet, toch? Mag ik nog een keer?’

Evi komt naar me toe gesprint. ‘Je bent af.’ Ze kijkt me streng aan. ‘Je krijgt straf.’ Meteen grijpt ze mijn arm, slingert me in één beweging over haar rug en smijt me tegen de grond. Daar lig ik, als een vis op het droge, happend naar adem. Ze is niet voor niks kampioen worstelen. Lachend kijkt ze op me neer. ‘Nou? Ga je je nog verdedigen?’

Voordat ik een vin kan verroeren, werpt ze zich boven op me en drukt me met mijn schouders plat tegen de grond. 2-1 voor Evi.

Na afloop van de Happy Service staan we bij de halte. Tientallen kinderen sluiten aan in de rij. Iedereen wacht rustig op zijn beurt, niemand probeert voor te dringen. De meesten zetten hun headset alvast op. Als de Electric Eel komt voorrijden,

schuifelen we gedwee naar voren en stappen een voor een in. Bij de deur houd ik mijn arm op om mijn chip te laten scannen. Pling! ‘Happy ride!’ zegt de e-driver. Hij heeft pretoogjes. Is hij wel een robot? Bij de nieuwste modellen zie je haast geen verschil meer met een echt mens.

Ik loop door naar achter, halverwege zie ik nog één plekje. Evi geeft me een duwtje. ‘Ik blijf wel staan.’ Ik plof neer en voel de vermoeidheid in mijn benen. Ik zet net als iedereen mijn ruis-onderdrukkende headset op. Op mijn miniscreen klik ik op *Animal sounds*, mijn favoriete app, en kies ‘het bos’. Het gezang van vogels, die in Super City zijn geëlimineerd omdat ze ziektes verspreiden, geeft me vleugels. Alsof ik weg kan vliegen wanneer ik zou willen. Het is natuurlijk niet echt, dat weet ik ook wel, de geluiden zijn gemaakt met een computer. Maar elke vogel heeft toch zijn eigen sound en daar geniet ik van.

De bus is bomvol: kinderen, tieners, zestienplussers, ouderen, maar niemand praat met elkaar. Iedereen zit tevreden in zijn eigen bubbel, headset op en miniscreen in de hand. Ze zitten allemaal op *Happypost*, waar je filmpjes kunt kijken van alle Challenges van de afgelopen jaren; je kunt de atleten volgen en hun prestaties liken. Binnenkort zal ik zelf in beeld te zien zijn, live voor iedereen in Super City, als ik mijn speer door de lucht laat zweven... Ik kan niet wachten. De winnaars worden helden en krijgen eeuwige roem.

Het is warm in de bus. Buiten giert een droge wind tussen de woontorens en jaagt een stofwolk door de lege straten. Terwijl ik naar het lied van de merel luister op mijn headset, staar ik door het raam naar het langstrekkende staal en glas en beton. Hier en daar zie je wel wat groen, maar dat is van plastic. Sommige van die ‘planten’ lijken net echt. Behalve als het waait zoals nu, dan bewegen hun blaadjes niet mee.

Kleurige commercials flitsen langs op de screens naast de weg. Meestal hebben ze een gezinnetje in de hoofdrol, van twee ouders en twee kinderen. Een happy family, precies zoals Mom, Dad, Midas en ik. Ze prijzen 'chocolate fantasy' aan of 'instantprint-kleding', waar je happy van wordt. En als het even tegenzit, is er opkikkerlimonade: 'Cheerup Syrup, om elke dag te shinen'.

Ik zie bijna niemand op straat. Alleen hier en daar een *e-gent*, een politierobot op wielen, die oplettend zijn ronde doet. De meeste mensen winkelen en werken vanuit hun eigen appartement, dus ze hoeven nergens heen. Auto's zijn niet meer nodig en dat is maar goed ook. In de Oude Tijd werd onze lucht vervuild door fijnstof en CO_2 , Mom en Dad hebben dat zelfs nog meegemaakt! Dankzij de Happy Council leven we nu in een schone en gezonde stad, met op elke hoek van de straat een luchtverbeteraar, die de negatieve ionen uit de lucht filtert en zelfs een vleugje parfum verspreidt.

We rijden de Christal Zone binnen, de wijk van Moma. Ze woont precies op de route tussen de Green Meadow en onze building, handig als ik een tussenstop wil maken. En dat doe ik zowat elke dag. Mom en Dad hebben niet zoveel tijd voor Moma, maar ik mis haar al als ik haar een dag niet gezien heb.

Ik druk op het rode knopje om de bus te stoppen. Eén halte te vroeg, dan kan ik het laatste stuk rennen, mijn conditie trainen en wat extra punten verdienen. *Plong!* doet mijn chip en ik spring naar buiten. De Electric Eel zoekt weg en ik ren zo lang mogelijk mee over de stoep. Evi zwaait naar me, vanuit de bus. Tijdens het hardlopen probeer ik rustig te blijven ademhalen, dan houd ik het langer vol op deze snelheid. Binnen vijf minuten ren ik de straat van Moma in.

Haar huis staat in een blok van precies dezelfde ouderwoningen, met allemaal één raam links en één deur rechts. Vanuit het huis van Moma klinkt ouderwetse muziek. Het is jazz, muziek uit haar jeugd in de Oude Tijd. Voordat ik aanbel, loop ik altijd even naar het raam om te kijken wat ze aan het doen is. Soms zie ik haar onbeweeglijk voor zich uit staren, met haar handen in haar schoot, alsof ze bevroren is. Dan ziet ze er een beetje treurig uit. Ze heeft veel meegemaakt in haar leven: de oorlogen en alles wat daarna kwam. Zou ze daar op zulke momenten aan terugdenken?

Nu zie ik haar achterhoofd met die lieve grijze krulletjes. Ze zit op de bank en overal liggen spullen om haar heen. Wat een rommel! Fotolijstjes, stapeltjes kleren, ouderwetse boeken van papier... Het lijkt wel of ze aan het inpakken is. Aan de muur achter Moma hangt haar screen, een levensgroot tv-schermbild. Het hing er altijd al, maar nu is er iets vreemds op te zien: geen vrolijk koffiën- en kletsprogramma met oudere dames, maar alleen een e-klok die het beeld vult. En die klok telt af: de seconden tikken terug, van 1.04.56 naar 55, naar 54... Terwijl ik me sta af te vragen wat dit betekent, neemt Moma een doosje op schoot en doet de deksel open. Ze heeft nog steeds niet door dat ik hier buiten sta. Ik blijf nieuwsgierig kijken, ik kan het niet laten. Op het rode pluche in het doosje ligt zo te zien iets kostbaars. Wat is het? Een sieraad? Ik kan niet zien wat het is. Moma bekijkt het ding van alle kanten, met een uitdrukking op haar gezicht die ik niet kan plaatsen.

Ik hoor schel geblaf. Ik kom meteen tot mezelf. Wat sta ik hier nu mijn eigen oma te bespioneren? Beschaamd loop ik naar de voordeur en druk op het zoemertje. Ik houd mijn gezicht voor de camera zodat ik herkend word. 'Hé Moma!' Door het raam zie ik nog net hoe ze vlug het doosje dichtklapt en onder een stapel kleren schuift. De deur zoemt open.

Als ik het halletje binnenloop, komt Moma's hondje kwispelend naar me toe. 'Hé Fifi!' Ik aai hem. Hij blaft elektronisch.

Ik ga de piepkleine woonkamer binnen, waar Moma op me af komt lopen. 'Dag lieverd!'

Ik begroet haar met een kus op haar poederzachte wang en zij woelt even door mijn krullen, zoals we dat altijd doen. Ik kijk over haar schouder naar de bank vol spullen, waar ze het doosje heeft weggemoffeld. Ik vind het niets voor Moma om dingen voor mij te verbergen. 'Wat ben je aan het doen?' vraag ik.

'Niets, hoor,' zegt ze vlug. 'Een beetje opruimen.' Ze werpt een schichtige blik op de klok op haar screen, die nog steeds aan het aftellen is.

Ik haal voorzichtig het geknakte bloempje uit mijn zak. 'Ik heb er weer eentje voor je, Moma.'

Ze zet haar leesbril op en bekijkt het bloempje. 'Ach, de staker... Zet hem er maar gauw bij.' Moma ziet een beetje bleek, valt me op, met kringen onder haar ogen. Normaal draagt ze altijd knalrode lippenstift, maar vandaag niet.

Ik loop langs haar heen naar de verste hoek van de woonkamer. Daar pak ik een borduurwerkje van de muur en vind de hendel die erachter verstopt zit. Met een flinke ruk schuif ik de hele wand opzij. Daarachter is een verborgen ruimte, een kas met – streng verboden – levende planten. Moma doet soms iets wat vroeger wel mocht, maar nu niet meer. Ik vertel het aan niemand, het is ons geheimpje. De planten krijgen licht van uv-lampen. Het is hier heerlijk warm en het ruikt zo lekker, naar bloeiend gras en bloemen. Moma komt achter me aan met haar looprekje. 'Hebben we nog genoeg water?'

Ik stap naar binnen en til het gietertje op. Ik knik, het is nog halfvol. Moma schuift de wand achter ons dicht. Voor de zekerheid.

In de grootste plantenbak, tussen een gele tulp en een groep madeliefjes (Moma leert me alle bloemennamen), is nog ruimte. Daar maak ik een kuiltje en zet mijn bloempje erin. Met een schepje gooi ik er wat verse aarde op. Daarna druk ik de grond rond het bloempje zachtjes aan. Ik weet hoe het moet, ik heb dit al zo vaak gedaan.

Ik kijk naar Moma. ‘Weet je nog hoe deze heet?’

Ze glimlacht, waardoor ze van die lieve rimpeltjes om haar ogen krijgt. ‘Het is een viooltje. In mijn meisjesjaren hadden we die nog in de tuin.’

Meisjesjaren. Moma gebruikt dat ouderwetse woord liever dan de ‘Oude Tijd’. Ze wil niet meedoen aan al die nieuwe woorden van de Happy Council. Daar is ze te oud voor, zegt ze.

Ik aai zachtjes een van de paarse blaadjes. ‘Kom maar, viooltje. Haal maar even adem. En drink maar lekker, hier ben je veilig.’

Moma trekt me mee. ‘Kom.’ Ik zie haar tanden oplichten in het blauwe uv-licht. Ze klinkt een beetje gestrest. ‘Dan hebben we nog even tijd...’

Ze wordt onderbroken door een piepje. ‘Parents alert: dinnertime.’ Het is mijn chip.

‘Hè, jammer,’ zeg ik. ‘Ik moet naar huis.’

Moma’s gezicht betreft. ‘Ach, kindje, nu al?’

Als we terugkomen in de woonkamer, doet ze haastig de schuifdeur achter ons dicht. Daarna hangt ze het borduurwerkje weer netjes over de verborgen hendel. ‘Kun je niet nog heel even blijven?’ vraagt ze met een geknepen stem.

Ik knik. ‘Heel even dan!’ Ik zie dat ze voortdurend de klok in de gaten houdt, die nog steeds aftelt.

‘Wat is er toch?’ vraag ik. Anders kletsen we altijd gezellig

over van alles en nog wat, maar nu doet ze een beetje raar. ‘En wat is er met die klok?’

Ze reageert schichtig. ‘Die eh... loopt af.’

‘Ja, dat zie ik. Maar waarom?’

Ze kijkt me niet aan. ‘Mijn tijd is bijna op.’

Haar tijd is op? Wat bedoelt ze? Maar Moma gebaart dat ik stil moet zijn. ‘Kom nog heel even zitten.’ Ze trekt me naast zich op de bank en haalt dan het doosje, dat blijkbaar geheim is, onder de stapel kleren vandaan. ‘Ik wil je iets...’

Maar dan gaat mijn chip weer. ‘Parents alert!’

Ik schuif ongedurig naar het puntje van de bank. ‘Ik moet wel echt zo gaan.’

‘Ja, ja, ja.’ Ze friemelt aan het doosje. ‘Je gaat binnenkort naar de – hoe noemen ze dat – de sportwedstrijden in het vakantiekamp...’

‘Je bedoelt de Challenges? In het Resort?’

Ze knikt. Zoekt naar woorden. Ik wacht ongeduldig af wat ze wil zeggen. Kan ze niet wat sneller to the point komen?

‘Sunny? Je bent je ervan bewust dat dat vakantiekamp in het Reservaat ligt?’

‘Is dat waar je je zorgen om maakt?’ Ik stel haar gerust. ‘Het Resort is goed beveiligd. Ze laten ons echt geen gevaar lopen.’

Ze schudt haar hoofd. ‘Dat is het niet...’

‘Ik heb echt hard getraind,’ druk ik haar op het hart. ‘Met hardlopen en speerwerpen ga ik goed, met worstelen ietsje minder, maar...’

‘Heel goed,’ zegt ze vlug. ‘Maar als je daar bent, dan is er nog iets anders wat je...’

Weer klinkt mijn chip, nog dringender. ‘Parents alert. Time to go home!’

Ik sta op. Anders krijg ik echt gedonder met Mom en Dad.

‘Superlief dat je zo meeleeft, Moma. Ik ben helemaal klaar voor de Challenges, misschien ga ik wel winnen! Maar eerst kom ik nog even kijken hoe het met het viooltje is, oké? Zorg je goed voor hem?’

Moma knikt verkramp. ‘Ik doe mijn best.’

Ze doet haar best? Wat bedoelt ze? Ze kan hem toch gewoon goed verzorgen? Maar ik heb geen tijd om erbij stil te staan. Ik geef haar vlug een laatste knuffel. ‘Ik kom zo gauw mogelijk weer terug.’

Ze houdt me lang vast. Langer dan normaal. Wat ruikt ze toch lekker, zo zoet, zo... naar Moma. Maar haar stem klinkt raar, zo ken ik haar niet. ‘Dag, mijn lieve kind.’

Een tikje schuld bewust maak ik me los en hol de deur uit. ‘Tot snel, Moma.’